

1920

!Poština pavšalirana.

XXVIII. tečaj.

štev. 5.—7.

ANGELČEK

Ksaver Meško:

Pomlad.

Na gorah samotni golobi —
beli sneg,
na drevju sami metulji —
pri cvetu cvet,
v očeh mladostnih radost in smeh,
pomlad je spet!

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

9. Pisma.

troci radi pišete kratka pisma ali pa pošiljate razglednice — včasih svojim znancem in sorodnikom, včasih pa tudi bivšim gospodom učiteljem, gospodičnam učiteljicam in gospodom katehetom. To je prav in lepò, a vedite, da se v pismu pokaže, kakšen je tisti, ki ga piše. Zato morate biti tudi poučeni, kakšno naj je vaše vedenje v pismih ali na dopisnicah.

Pisma in razglednice kupujemo v prodajalni. Obojih dobimo tam snažnih in lepih. A kakšna so potem nekatera pisma, ki pridejo iz otroških rok! Zamazana, pomečkana, raztrgana! Umij si vendar prej roke, preden sedeš k pisanju! Z mastnimi rokami nikoli ne piši!

Pazi, da pišeš čedno! Nekateri že tako pišejo, da so črke kakor pijanci. Druga na drugi visi.

Pišite tudi čedno slovenščino! Táko, kakor jo berete v knjigah, ne pa take, kakršne nikjer ne govoré in nikjer ne pišejo. Kdor hoče pisati lepa pisma, se mora pridno vaditi v branju in v pisanju.

Pisemski papír položi na mizo, kadar ga meniš popisati, lepo zravnaj, ravnotako kakor knjigo, ki jo hočeš brati: odprtina zravnane ga papirja bodi proti tvoji desnici, rob pa na tvoji levici. To se večkrat vidi, kako je opazil kak nepazen otrok svojo nerodnost šele takrat, ko je popisal prvo stran.

Včasih je pisemski papír že načrtan. Na takem vendar lahko pišeš v ravni vrsti. Če pa papir ni na-

črtan, pa podloži listu črtano podlago, da ne boš pisal »v pekel«, pa tudi ne »v nebesa«, kakor navadno pravimo, da pišejo tisti, ki ne znajo pisati v ravni črti.

Navadno pišemo pisma s črnilom. Le bolj znanim osebam smemo pisati tudi s tintnim svinčnikom. Pisma pisati z navadnim svinčnikom ali pa z rdečo tinto ni dostojno.

Če pišete bolj imenitnim osebam, na primer bivšemu gospodu učitelju, učiteljici ali katehetu, spišite pismo vselej najprvo na kakšen poseben papir. Dajte to pismo prebrati svojim staršem, da vas opozore na napake, ki ste jih morebiti naredili v njem. Potem šele prepišite pismo na pisemski papir.

V pismu je prva zadeva: *n a g o v o r*. Osebo, ki ji pišeš, nagovoriš s par kratkimi in prijaznimi besedami. Takole na primer: Dragi oče! Ljuba mati! Mili prijatelj! Predraga teta!

Če pa pišeš bolj imenitnim osebam, s katerimi si bolj malo znan, pa pokaži večje spoštovanje v nagovoru. Napiši takó: Prečastiti gospod župnik! Velečeni gospod učitelj! Velečislana gospica učiteljica! Velespoštovani gospod zdravnik!

Zelo imenitnim osebam — takim sicer ne boste kmalu pisali, pa je vseeno dobro, če tudi to veste — pravimo v nagovoru: Vaše blagorodje!

Ker mora imeti vsako pismo čedno *z u n a n j o o b l i k o*, zato ne napiši nagovora nikoli prav pod vrhnim robom pisemskega papirja, ampak šele v peto ali šesto vrstico, odzgoraj šteto. Ne smete pa misliti, da je to nepotrebno zapravljanje papirja, ne, to je vljudnost, to je olika, to je nujna potreba.

Aha, že slišim! Janez Površnik nekaj gode. »Saj ni greh,« se huduje, »če začnem prav pod robom!« — Seveda ni greh. Grdo je pa le. Saj tudi to

ni greh, če desni čevelj obuješ na levo nogo. Ali bo pa prav in lepo?

Par vrstic pod nagovorom začnemo pisati šele pravo pismo. Tudi tu moramo strogo paziti na lepo obliko. Zato ne pišemo čisto od enega roba do drugega, ampak delamo nekako tako, kakor vidite to pri tiskanih knjigah. Prvo vrstico odmaknemo od levega robu približno za 2—3 cm (za dva palca, kakršne imate na vaših drobnih rokah), vsako drugo vrstico pa umaknemo za $1\frac{1}{2}$ cm od levega robu. Na desnem robu pa ni ravno grdo, če pišemo do kraja; lepše pa je, če tudi tam prejenjamo 1 cm od roba. — Če začnemo v pismu pripovedovati kaj novega, o čemer doslej še nismo govorili, začnemo pisati z novo vrsto. To odmaknemo zopet za 2—3 cm od levega roba. In tako vse naslednje nove vrste.

Vrstice naj bodo v pismu kolikormogoče enako dolge. Če je zadnja beseda predolga, jo moraš razdeliti. Prvi del ostane v vrstici, ki jo ravno pišeš, drugi del pa preneseš v novo vrstico. Pazi pa na pravilno delitev. Na primer: ne »pot-ovanje«, ampak »poto-vanje, ne »kor-ak«, ampak »ko-rak«, ne »mes-to«, ampak »me-sto« itd.

Marsikdo silno dolgo premišljuje, preden vrže prvi stavek na papir. Drugi pa kar napiše nekaj, samo da namaže par črk na papir, pa je pismo gotovo. A kakšno pismo! Nalašč vam postavimo semkaj par takih pisem, kakršnih napišejo otroci menda na tisoče. Naj vam bodo tu za strašilo in v opomin, kako ne smete pisati pisem.

Dragi prijatelj!

Jaz ti pišem en par besedi in preden ti nadalje kaj pišem, te prav lepo pozdravim in te vprašam,

kako se ti kaj godi. Sedaj te pa še enkrat lepo pozdravim in sklenem to moje slabo pisanje in ostajam
tvoj zvesti

Dobrava, 19. sept. 1919

Jože Poznič

Edina resnica v tem pismu je ta, da je res slabo. Nekaj s črkami namazanega papirja. Prijatelj je pričakoval od tebe vendar nekaj novic, kakega zanimivega poročila. Ti si mu pa to veselje čisto pokvaril. Čemu si potem pisal?

In čujte drugo:

Draga sestra!

Jaz vzamem pero v svojo desno roko in te pozdravim čez hribe in doline. In dalje te vprašam, zakaj mi nič ne pišeš. Pri nas ni nič novega. Zdravi smo vsi. Pa kmalu kaj piši. Sedaj te pa vsi pustimo prav lepo pozdraviti, posebno pa jaz
tvoja sestra

Brdo, 8. okt. 1918

Ivanka

Zopet čisto prazno pismo! Ivanka ne zve iz teh vrst nič drugega kakor to, da so doma vsi zdravi. Pa bi jo vendar veselilo, če bi zvedela še kaj drugega, kako je v vasi, kako v hlevu, kako na polju...

Taka-le pisma, polna praznih besedi, so tratenje papirja in časa. Pa jih vendar dostavijo naše pošte na tisoče. Kdor ne ve res nič drugega pisati kakor takele čenče, naj rajši nikar nikoli nič ne piše, tiste vinarje pa revežu podari.

»Saj bi napisala kaj boljšega, pa ne znam začeti,« pravi Minka Drobževa. — O, to so tiste bolečine! Začeti ne znaš? Kaj pa, če je to: misliti se ti ne ljubi. Kdor zna količkaj misliti, bo že dobil primerno be-

sedo za začetek. In v pismu bo povedal, kar ga veseli in žalosti, ne pa praznih besedi. Tudi z malo besedami se dá veliko povedati, včasih več ko z mnogimi.

Posebno, če te kdo v svojem prejšnjem pismu česa prosi, ne bo težko začeti pisma. Začel boš približno takole: »Vprašal si me, kaj naj storiš. Moja misel je ta, da ...« In tako nadaljuj.

Če koga česa prosiš, pa začni kar s prošnjo. Na primer: »Tebe, dragi prijatelj, želim prositi, da mi pomagaš v neki zadevi. Čez teden dni bo god moje mame. Kupi mi knjižico ... in mi jo pošlji, da jo dam materi za god. Vse troške ti bom povrnil, ko bom prišel o Božiču k tebi.«

Ali pa: »Ne zamerite, dragi moj stric, da Vam pišem in Vas prav lepo prosim, da ste mí za botra. Letos bo pri nas sv. birma ...«

Nikar ne delajte v pismih predolgih ovinkov! Nikoli ni treba prositi — na primer — takole: »Kristus pravi, da prosite, in se vam bo dalo, iščite, in boste našli, trkajte, in se vam bo odprlo. Zato Vas tudi jaz prosim, zato sem s tem pismom poiskal Vas, zato z njim trkam na vrata Vašega dobrega srca ...« To je vse preveč motoviljenja!

Kaj žaljivega tudi ne smeš nikoli napisati, ravno tako kaj nedostojnega in sirovega ne. Tudi svojemu najboljšemu prijatelju nikoli. Preveč mehkužna pisma so tudi priskutna. »Pošiljam Ti stotisoč poljubčkov in pozdravčkov.« Čemu to? Eden, pa tisti odkritosrčen bo isto opravil.

V jezi ne odgovarjaj na nobeno pismo! Tudi sicer ne piši, če si razburjen!

Nikdar ne pišite pisem, ki si jih ne upate podpisati! Pisma brez podpisa pišejo le ničvredni ljudje.

Če pišeš kaki neznani osebi, dostavi v pismu tudi svoj naslov. Napiši: »Moj naslov se glasi....« In to napiši prav razločno!

Če si pozabil v pismu kaj važnega, nikar ne piši ob robu pisma, ampak napiši na nov listič, ki je iste vrste, kakor pismo, in ga prideni pismu.

Razglednice so pa najlepše tiste, na katerih so naslikani razni kraji naše domovine. Čedne so seveda razglednice s cveticami, prav grde pa včasih razglednice z moškimi in ženskimi podobami. Takih nikoli ne kupuj in ne razpošiljaj! Saj imamo krasnega blaga dovolj, ki človeka blaži, dviga, navdušuje.

Kako treba pismo skleniti, smo deloma že na objavljenih pismih pokazali. Sklepa ne pišemo vsega v eno vrsto, ampak ga razdelimo v dve ali tri vrstice. Na levo od imena pa navadno pristavimo tudi kraj in dan, kje in kdaj je bilo pismo pisano. Sklep pisma ima torej nekako tako-le obliko:

Svojo drago mamó

srčno pozdravljam

hvaležni sin

Kranj, 18. nov. 1919.

Alojzij Jenko.

Ne pozabite pa koncem pisem tudi — pik!

Vsako že spisano pismo še enkrat preberi! Kaj malega še lahko popraviš! Če si se pa kje preveč zmotil, je pa najbolje, da napišeš novo pismo.

Potem pismo zgani tako, da je tista stran z nagovorom znotraj, in ga deni v zavitek ali, kakor navadno pravimo: v kuverto.

Na prednjo stran zavitka napiši naslov. Pa kar mogoče čedno in snažno! Pazi, da boš lastna imena pisal z velikimi začetnicami! Piši razločno! Ubogi

poštni uradniki, ki morajo prebirati toliko grdih in nerazločnih otroških čiri-čari na naslovih pisem!

V naslovu pisma napišemo navadno ime, priimek in stan tistega, ki mu pišemo, pa tudi kraj, kamor je pismo namenjeno, in pošto, kamor je pismo poslati. Pred imenom, na levi strani v isti vrsti ali pa za par vrstic više, pa pridenemo navadno še par besedi: Cenjeni gospod, ali: velespoštovani gospod, ali: velečislana gospica, gospodična itd.

V desni kot zgoraj prilepimo poštno znamko, če je dovolj prostora. Če pa moramo prilepiti več znamk, jih pa prilepimo vse na enem mestu, ne pa nekaj tukaj, nekaj tam, vsekrižem.

Ta-le zgled naj zadostuje:

Cenjeni gospod

Anton Orehek,
posestnik.

Znamka!

Žeje, št. 4.

P. Dob pri Domžalah.

Če kam daleč pišeš, napiši še tudi svoj naslov na zadnji strani zavitka. Nič napačnega pa ne bo, če to vselej storiš, ali pišeš že blizu ali daleč.

Nepotrebnih dostavkov na kuverto ne piši! Na primer: hitro! nujno! ali pa znabiti celo neumnosti: Kranj pri Primskovem, Ljubljana pri Šiški. To so otročarije in zelo nepotrebne.

Pisma so zrcala!

(Nadaljevanje.)

Fr. Ks. Steržaj :

V stiski.

Sredi aprila je bilo, ko nam je kar že na zelenje začelo snežiti. Po tako lepi, brezsnežni zimi ni bilo to nič čudnega pri nas v gorah. Sneg se je usipal izpod sivkastega neba kakor za stavo.

Spolzka in zamazana pota so bila kar naenkrat na debelo zasuta s snegom. Vejevje na drevju se je nizko pripogibalo k tlom.

Po skednjih, okoli hlevov in na podstrešjih so prezebali strnadje.

Gost, sivkast dim se je vlačil po jugu nad zametenimi strehami.

Tuintam so se odprla vežna vrata, in iz njih sta smuknila po eden ali po dva možička z velikim dežnikom — pravzaprav bi rekli s »snežnikom« — in se napotila v klanec proti šoli.

V bregu za šolo se je razvila pravcata bitka. Gorjuški šolarji so v zadnjem času navadno vedno zamujali šolo, Podrobom »na Blatu« se je bil napravil jeseni bajar, ki je bil tudi sedaj še zamrznjen — in ta bajar je bil vzrok vsakdanji zamudi gorjuških šolarjev. Danes so bili pa res izvanredno pridni. Pa, kdor bi mislil, da to iz hrepenenja po znanosti in učenosti, bi se zelo motil.

Sneg je bil danes odjužen in kakor nalašč za kepanje. Oni breg pa za šolo, koder so prihajali sosedge Koprivnikarji množit v šolo svojo prebrisanost — pa za kepanje še bolj pripraven.

Izpod Kôka gor so prihajali vsi učenjaki onstranskega Koprivnika: Podkokarjev, oba Markot-

čeva, Hribarjeva dva s sestro Francko, Blažinovi štirje, spodnji in zgornji, pa oba Mihova iz Krniškega loma. Mihov Jožek je bil za svojih osem let res še sila majhen in droban. Pa še oblečen je bil bolj poletno in napol. Nihče bi mu ne bil prisodil še šest ne, kaj šele osem.

Vpili in kričali so ti razgrajachi kakor vrabci v meji in si nabirali kep v šolske »mavhe« ne glede na to, kakšne bodo knjige, zvezki in tablice s kruhom vred, ki se tišči poleg njih za dolgo popoldne.

Mihov Jožek ni bil ta dan prav nič pri korajži. Vedno se je držal bolj v ozadju, boječ se, da mu kdo ne zadegá kepe v tablico, koder je imel tako lepo napisano domačo nalogo.

Pa, ker so bili Gorjušci na višjem prostoru od koprivniških sosedov, so njihove kepe letele preko glav in se pogosto vsipale v Jožkovi bližini. Poizkušal se je pač skriti, pa mu ni šlo. Drevesa ali grmovja ni bilo v bližini. Ali bi šel nazaj za Korošičeve svisli ondi na brežiču? Predaleč bi bilo! Zamudil bi šolo in — kaj potem?

Če gre pa naprej — — Pravnič ni utegnil več razmišljati, kako bi jo ukrenil, da bi bilo prav... — Čof! — je priletelo.

Velika, bolj rahla kepa je z vso silo udarila — naravnost v njegovo računsko nalogo. Skoro da mu je izbila tablico iz rok. — — Jožek pogleda, kakor bi ne hotel verjeti... Zares! Ravno sredi naloge... Vso je zakril mokri sneg. Polagoma se spuščajo rosne kapljice nizdol in zakrivajo s svojo mokrino še to, česar ni kepa uničila.

Kaj bo pa zdaj?

Ni bil ravno strahopetec, ta Mihov Jožek. Glasno in lepo je vselej odgovarjal, pa brez strahu. Ni bil

Kaj bo —?

tak kakor Ažmanov Peterček, ki se je kisal, če ga je gospod učitelj le pogledal, kaj šele — povprašal. In da je junak, si lahko mislite: v snegu v cokljah, samo v volnenem jopiču vrh srajce — komaj da bi se mogel kdo drugi meriti ž njim.

Danes se je pa le ustrašil in si ne upa naprej... Kaj bo? Za šolskim vogalom je obstal. Samo mal čopek las molí preko vogala.

Sliši druge moliti, sliši klicanje po imenu. Zdaj zdaj bodo klicali njega...

Ali naj gre? Ali naj ostane —? Kaj bo bolje?

Naloga je izbrisana. Zaprt bo... In potem doma... Ata so hudi, če ni vse v redu — — — Kar zmisлити se ne sme.

Pa, saj ni sam kriv! Eden Gorjuških ga je zadel s kepo. Kdo? — Tega ne ve, da bi povedal gospodu učitelju. In če bi vedel, bi tega ne storil, ker ni lepo tožariti.

Kaj naj naredi? — — —

V snegu zašumi. Jožka zazebe okoli srčka, in pritisne se še bolj tesno k steni — — —

»No, Jožek, kaj pa s tabo?« Gospod učitelj stoji pri njem.

»Naloga — — Kepa...«

»Kdo pa te je?«

»Ne vem...«

»Daj, pokaži! — No, glej, glej! Saj se še pozna skozi mokrino. Vidim, da si spisal nalogo! Kar noter pojdi! Nič se ne boji!«

Gospod učitelj gre naprej, Jožek za njim, in tako lahko in prijetno mu je pri srcu...

Kako dobro dene v stiski prijazna beseda, dobrohoten svèt!

Stanko Bojan:

Po zasluženju!

I.

Mroče nedeljsko popoldne je.

V vaškem potoku se koplje trop šolske mladine, vmes pa razposajeno vpije in kriči.

»Kdo ima pogum, da skoči tukaj noter, ha?« vpije največji, debeli Matjažev Nace, in kaže na mesto, kamor si doslej še nihče ni upal, ker je bila voda zelo globoka.

»Stopimo v vrsto in drug za drugim skočimo v vodo!« vpije drug razposajenec, ki koče veljati za pogumneža.

»Nikar, nikar!« se oglasi Marin Tonček. »Tam je voda zelo globoka, lahko se pripeti nesreča!«

»E, kaj boš ti, sirota!« se obregne vanj Nace. »Fantje, ne bodimo strahopetci, kakor je ta.« In pokaže s prstom na Tončka. »Skočimo!«

Strahopetec ni nihče rad. Pa se postavijo v vrsto vsi razen Tončka in Ferlinčevega Jožka, ki si ne upa v vodo. To pa, da Jožek noče v vodo, razjezi debelega Naceta. »Kaj, ti nočeš z nami? Kar hitro mi stopi v vrsto!«

Nace je že dolgo gorak Jožku, ker ga je ta nekdanj zatožil v šoli, da krade hruške v učiteljevem vrtu. Zato ga hoče sedaj zvabiti, da skoči v vodo. V vodi bi ga potem lahko zlasal ali ga sunil pod vodo in se tako maščeval.

Jožek pa noče stopiti v vrsto.

»Čakaj, ti bom že dal, ko pridem iz vode!« zagrozi mu Nace.

«Prvi skočim jaz!» zavpije proti drugim in se požene v vodo. Takoj za njim poskačejo drugi. Voda pa pljuska in vrví.

Jožek sedi ob robu potoka in zre druge, kako plavajo. Prvi pride na breg Nace, ker je dober plavač. Ko vidi Jožka ob kraju sedečega, mu hipoma pride hudobna misel. Skoči k Jožku in mu zakliče: »Tu imaš!» in ga sune v vodo. Nato se sirovo zasmee, ko vidi Jožka, kako zakrili z rokami in pade v vodo. Zelo naglo se je to zgodilo, tako da jih je le malo videlo. Med njimi je bil tudi Tonček.

Ko vidi, da Jožka ni brž izpod vode, nič ne pomišlja. Vé, da je Jožek v veliki nevarnosti. Skoči brž za njim v vodo in ko zagleda nekaj trupla precej daleč od sebe, plava za tem. Bil je v resnici Jožek. Z veliko težavo ga spravi na breg.

Ko vidi Nace, v kako je nevarnost je spravil Jožka, pobere obleko in zbeži. Slaba vest ga je podila!

Tonček je Jožka tresel, da se je zavedel, kajti bil je nezavesten. Nato ga je spravil domov.

II.

Jožek je bil sin-edinec gospoda poštarja Ferlinca. Starši so se silno prestrašili, ko je privedel Tonček še napol nezavestnega Jožka. Povedal je vse po resnici, kar je videl. Zamolčal je le, da bi bil lahko Jožek utonil, ko bi njega ne bilo. Tonček je bil skromen deček, prav nič ponosen na svoje dejanje. Ni bil eden tistih, ki se sami hvalijo. »Lastna hvala, cena mala« si je večkrat dejal.

Starši Jožkovi so pa vendar spoznali, da bi brez Tončka najbrž že ne imeli sina. Zato so bili zelo hva-

ležni Tončku. Obdarovali so ga s sadjem in pomarančami. Gospa mu je dala tudi za mater polno košarico dobrih jedil.

Tončkova mati Mara je bila vdova in vaška dninarica. Svojega sina je imela nadvse rada. Sin je bil pa tudi vreden njene ljubezni. Vedno je bil lepo ubogljiv in dober proti materi, proti drugim pa postrežljiv in vljuden.

Ko je danes prišel Tonček domov, je sedela mati v senci pod veliko kruško in pletla nogavico.

»Hoj, mati, glejte, kaj sem vam prinesel!« je že od daleč klical in dvigal košarico z jedili. »Poštarjeva gospa so mi dali to-le za vas, ker sem rešil Jožka iz vode, ko ga je pahnili vanjo Matjažev Nace,« je hitel pripovedovati. Mara se je zelo prestrašila.

»Kaj, kaj si rešil? Matjažev Nace je poštarjevega sunil v vodo? In ti si ga rešil iz vode? Oj, kako se je vse to zgodilo?«

Tonček je materi vse povedal, kakor se je zgodilo. Mati je sina veselo pohvalila, da je prav storil.

»Oj, pogledjte, mati, kaj je tu v košarici!« Pomolil ji je košarico.

Odgrnila sta. Oj veselje! Kaj vse se je smejalo tam notri! Potice, sadje, pomaranče in drugih takih dobrot polna košara.

»Oj, kako je gospa dobra, Tonček! Jutri se ji moraš iti zahvaliti!« veselo zakliče mati in solze ji stopijo v oči.

Vesela sta bila ta dan mati in sin.

Mati je gledala v radostno obličje Tončkovo in mu resno dejala: »Glej, to je zemeljsko plačilo za dobro delo, ki si ga storil. Pa tudi Bog vsako dobro delo poplača. Kar bližnjemu dobrega storiš, Bogu samemu storiš.«

* * *

Medtem ko sta se Mara in njen sin radovala, je bilo pa pri Matjaževem Nacetu drugače. Že slaba vest mu je bila precejšnja kazen. Nekaj časa je begal po gozdu, potem ob potoku, potem se je pa skrivaj splazil domov. Zaril se je v seno, da bi ga nihče ne videl. V tem je pa slišal njegov oče na vasi, kaj je storil njegov sin. Ves razljučen je prišel domov. Nacetov oče je bil strog mož. Kmalu je dobil Naceta. In Nace je tudi dobil, kar je zaslužil. Toda ne potic in drugih takih dobrot kakor Tonček, ampak nekaj sketelečih klobas . . .

Vsakemu svoje : Tončku potice, Nacetu klobase!

Ksaver Meško :

Ø viharni noči.

Bliski plamté skoz šumečo noč,
v njih zabelí iz noči se stolp.
Drevje se vije stokajoč.
Grom ko topot neštetiĥ tolp
tik nad vasjo se valí in bobní. —
Ø vasi, glej, okno ko svetlo oko
v noč vso razburkano mirno strmi:
okno pobožne Mare bo to —
moli, starka, tolaži nebo!

Odgovor na pismo.

Ljuba Zalika!

Pišeš mi, da ti delajo rebusi preglavico. Poizkušaš rešiti tega in onega, pa nič ne spraviš iz njega. Praviš, da bi ti bil dobrodošel pouk, kaj v rebusu pomeni to in ono. In še dostavljaš: »Mislim, da bi bilo tudi drugim prijateljem in prijateljicam »Angelčka« s tem zelo ustrezno.« Taki dobrosrčnosti se ne morem ustavljati.

Rebus je res težka reč, kakor vsaka uganka. Saj ima že ime tako čudno. Rebus! Po domače bi se to reklo: z rečmi. Iz različnih reči: iz črk, iz podob, iz števil in iz drugih čisto nedolžnih zvijač moreš sestaviti cele besede, da, cele stavke.

Vzemiva v pretres najprvo rebus iz prve letošnje številke »Angelčka«. Rešitev se glasi: »Vprašajmo se večkrat, kje je naša prava domovina.«

? je v tem rebusu prvo znamenje. To čudno kljuko gotovo poznaš še iz slovnice. Pravimo ji »vprašaj«. Tako znamenje stoji na koncu vprašalnih stavkov. Le poišči jih v »Angelčku« take stavke! Prvo znamenje je torej vprašaj; za njim stoji črka *m*. No, ta *m* pač ne pomeni nič drugega kakor res »m«.

Poglej pa naslednje znamenje

V črki E

imaš številko 8, številka 8 pa ima ob desni strani zgoraj vejico ('), ki Ti je gotovo tudi znana iz slovnice. V rebusu pomeni vejica, da moraš tam, kjer stoji vejica, eno črko izpustiti. Če stoji vejica spredaj, moraš izpustiti prvo črko; če pa stoji vejica za znamenjem ali pa podobo, pomeni, da moraš izpustiti zadnjo črko. Če bi stali dve vejici, Ti to pove, da moraš izpustiti

dve črki. Če bi stali vejici pred znamenjem, pred podobo ali pred številko, moraš izpustiti prvi dve črki. Če vidiš vejici zadaj, pa izpusti zadnji dve črki. Toliko črk moraš izpustiti v začetku ali na koncu, kolikor vejic vidiš. V našem slučaju 8' moraš torej izpustiti eno črko zadaj in brati ose. Črka m odpade. Če bi bilo pa zapisano tam takole: '8, bi morala brati sem: prva črka torej odpade. (Ali na primer: '200' bi brala v rebusu v e s t.)

Rebus moraš pač brati z odprtimi očmi. To hoče reči: pazi na vsako črko, kje stoji! Številka 8' je v črki E. To mora tudi kaj pomeniti. Znabiti »v e ose« ali pa »ose v e«. Združi zdaj to novo pridobitev s spredaj stoječim, že rešenim: ? m, pa dobiš: Vprašaj + m + v e »ose« ali pa drugo: »Vprašaj + + m + ose v e«. Od prve sestave ne dobiš nič pravega, nič, kar bi šlo dobro skupaj, črke so preveč zmešane. Če pa pogledaš drugo rešitev, se pa že malo pomakneš naprej in dobiš naslednje: »Vprašajmo se«. Ostane ti pa še zlog v e. Tega si zdaj zapomni — pa beri naprej: č × k.

Kaj to pomeni, ni težko uganiti. Č je pač č; × Te pa večkrat sreča v računici in Ti pove, da mu je ime krat; črko k pa tudi poznaš že iz prvega razreda. To bereš torej č + krat + k = čkrat k. Zlog »ve« prideni spredaj, pa dobiš: večkrat k.

»Aha, že vem: »Več kratkih!«

»Le počasi, Zalika! Ne smeš pri rebusih nič divjati, nič skakati. Naglica tudi tu ni dobra. Poglej, kaj stoji dalje?«

Dvakrat zapored vidimo = =.

To sta Ti zopet dva stara znanca iz šolskih klopi, kajneda? V računstvu pravite takemu znamenju (=) je. Če stojita dvakrat zapored, moramo torej dvakrat

zapored brati: je je. Sestavimo sedaj, kar že vemo, pa dobimo: vprašaj + m ose v e + č + krat + k + je + je. In to se bere: Vprašajmo se večkrat, kje je... Pa poglejmo še naprej!

^{pra}
_{ša} Kaj pa to? To je huda zvijača! Bereš lahko

to reč na več načinov: pod pra je ša, nad ša je pra; ali: na ša pra. Kaj bo pravo? Ko bi človek vedel!

Vidiš, draga Zalika, pri reševanju rebusov moraš imeti tudi precej potrpljenja. Če nam ne gre vse takoj skupaj, kakor si želimo, pa pogledamo malo naprej:

Zopet nova pokora! Kako bova to brala?

Zopet je na več načinov: v a do, ali do v a.

Poizkusiva, kaj bova sedaj dobila! Oh, koliko različnih načinov: pod pra ša va do; ali nad ša pra va do, ali na ša pra va do — to bo, to bo! Gotovo: naša prava do...

Zdaj bo pa kmalu vse! Imamo še črko *m*, zna-

menje in v njem črko *o*, na koncu pa črko *a*.

Največ preglavice nama bo delal tale spak &. Odkod je pa ta? Vidiš, to znamenje rabimo včasih za besedo: in. V njem je pa narisana črka *o*. Kako bova zdaj to brala in razrešila? Ali bo: v in o (= vino) ali pa o v in (= ovin). Kaj bo pravo? Poizkusimo zgoraj pridejati: mvino a ali pa: movina. Če sestavimo črke na prvi način, ne dobiva nič pametnega. Če pa po porabiva črke v vrsti movina, dobiva besedo domovina in rebus je rešen: Vprašajmo se večkrat, kje je naša prava domovina.

Včasih pa stoji v kakem rebusu tudi kakšno znamenje narobe. To pomeni, da moraš brati nazaj.

Včasih je pa pri eni črki več enakih črk. Vrsté se tik ob črki, druga za drugo. To beremo za »ob« ali tudi za »po«, kakor nam bolj kaže in prav hodi.

Poglej zdaj za zgled tale rebus:

$$\begin{array}{c} d \\ d \text{ } \omega \text{ } OO! \text{ '200' } = \begin{array}{|c|} \hline \text{E} \\ \hline \end{array} = \text{Bog} \text{ } \textcircled{\text{ast}} \\ d \end{array}$$

Naj ti razložim to znamenje: 100 m² ti je znano iz računice, to je toliko kakor en ar. Ker je pa to zapisano narobe, moraš brati ra. Ob 100 m² je pa zapisana večkrat črka »d«, torej bi to brala za ob: d + ob + ra: to pomeni: dobra. '200' sem ti pa že zgoraj pojasnil. »Vest« = že tudi poznaš. Znamenje = je pa na črki j. To bova brala je na j. V črki E pa vidiš nekaj podobnega kakor v prejšnjem rebusu. Ali bi znala sama prebrati, kaj to pomeni?

»Čve ali pa: več.«

Kaj boš porabila? Več! Pa dobiš: največ. Z naslednjim = (je) skupaj: največje...

»Bog« je pa tu samo radi zvijače pisan z veliko

začetnico. $\textcircled{\text{ast}}$ bereš: v o ast (= voast) to ni nič!

Ali pa ast v o (= astvo). To bo! Bog + astvo = bogastvo. Rešitev se bo glasila: Dobra vest je največje bogastvo.

Včasih pa treba v rebusu črke ali znamenja tudi

šteti. Na primer: $\begin{array}{c} a \ a \\ a \end{array} = \text{pet } a = \text{peta. Ali:}$

$\times \times = = + + 10$

$\times \times = = + + 10$ poglej rebus v 6.—8. številki

$\times \times = = + + 10$

»Angelčka« leta 1919! Če sešteješ posamezna znamenja, dobiš: šest $\times$ šest = šest + tri 10 — šestkrat šest je šestintrideset.

Če je pa črka ali znamenje napisano okrog in okrog ene ali več črk, moraš pa brati za okrog ali okoli, kakor Ti bolje kaže. N. pr.

$\begin{matrix} = & = \\ = & \text{ca} & = \\ = & = \end{matrix}$ zd Kako bova zdaj to brala?

Okroglica je zdrava — ali: okolica je zdrava? No, gotovo se bova odločila za drugo rešitev.

Draga Zalika!

Zdaj imaš v rokah ključ, da moreš v skrivnostno deželo rebusov. Tale navodila skrbno preberi in zglede preudari, pa bo šlo. Mora iti! Za dobre in pridne učence je tako ugibanje lahka stvar. Malo prebrisanosti, malo razuma, malo pridnosti in precej potrpljenja je pa pač treba.

Ko bo zopet v »Angelčku« kak rebus, pa upam, da ga boš znala že tudi Ti. Pogledal bom med rešilci, če si tudi Ti med njimi. Obilo sreče Ti želi

Tvoj in vseh dobrih otrok prijatelj

I. E. Bogomil.

J. E. Bogomil:

Bolezen.

Mohorjev Lojzek je bil bolan. Tožil je, da ga boli glava in da ga mrazi in da jesti ne more. Mama so ga prijeli za čelo.

»Danes boš pa ostal v postelji! Pa bo kmalu dobro!« so mu veleli mama.

Lojzek je ubogal. Saj tudi drugače ni mogel. Parkrat se je prestopil po hiši, pa se mu je zavrtelo v glavi in opotekel se je, kakor bi bil pijan.

Lojzek je ležal v postelji. Pri omar! se je pa bratec Mihec pripravljaj za šolo. O, da bi vi vedeli in videli, kako je bilo Mihcu hudo pri srcu! Pa ne veste, zakaj? Zato, ker je moral iti v šolo, Lojzek pa ne!

»Oh, ko bi bil še tudi jaz katerikrat bolan,« si je želel Mihec. »Kako bi bilo to prijetno!«

K bolniku Lojzku so poklicali zdravnika. Povedal je, da bolezen ni nevarna. Nekaj dni pa da bo moral biti Lojzek v postelji, potem bo pa zopet zdrav. Nekaj je napisal zdravnik na listek, in Marica je šla s tistim listkom po zdravila. Prinesla je iz lekarne stekleničico, napolnjeno z neko blede tekočino.

»Po eno žličico na kosčku sladkorja trikrat na dan,« se je glasilo na listku stekleničice.

Mihec je že znal toliko brati, da je srečno razglobil sladko vsebino tega napisa. In zopet si je zaželel, da bi bil bolan. Zakaj! Oh, trikrat na dan sladkorja v usta! To ni mala dobrota!

Lojzku se je vzbudila želja po jedi.

»Kaj bi pa rad jedel, Lojzek?« so ga skrbno vpraševali mama in mu naštevaj razna jedila. »Malo pečenke, malo potice, orehov, pomarančo, jajček...«

Sama sladka imena! S kakšno poželjivostjo je poslušal Mihec! Kako neumen se mu je zdel brat Lojzek, ker je pri vsakem imenu odkimal in zategnil: »O, ne!«

»Bedak!« si je mislil natihoma Mihec. »Koliko dobrega bi lahko pojedel, če bi hotel! Ko bi bil jaz bolan, bi kimal vse drugače. Za vsa dobra jedila bi mamó prosil, pa bi tudi vsa jedila dobil. Oh!«

Lojzek si je izvolil skodelico tople juhe. Brž so mu jo mama napravili. Lojzek jo je pokusil, prav malo použil, več ko polovico pa pustil. Bolniku se namreč le počasi vrača slast. Oh — je zdihoval Mihec — ko bi bil jaz na njegovem mestu!

»Da bi bil že vendar enkrat bolan!« — —

Kar si je želel, je res prišlo. Lojzek je okreval, Mihca je položilo. In trdo položilo!

Zdaj je bilo pa vse drugače. Mihec se še zdaj spominja tistih hudih dni. Glava mu je bila težka kakor še nikdar. Sedaj ga je stresal mraz, pa ga je spet začela kuhati vročina. Noge mu niso hotele več služiti; v rokah ni imel čisto nič moči. Mama so mu ponujali vse mogoče dobrote, a Mihec je odkimaval na kratko: »Saj ne morem, saj ne morem, mama!« Še zdravila je užival le s težavo. Mar mu je bil zdaj sladkor! Komaj, komaj je čakal, kdaj bo zopet smel iz hiše vun na toplo solnce. Kdaj bo pa šele smel s tovariši v šolo!

Mihca je bridko izučilo, kaj je postelj in bo-lezen.

J. E. Bogomil:

Cvetje in ljubezen.

Prve šmarnice so zacvetele v Kržanovem logu. Brž jih je Milka iztaknila. Kar poskočila je, pa jih je nabrala v šopek. Potem pa priskakljala v hišo in pogledala k peči. Res so tam sedeli stari oče. Kako jih ima rada! Vsako nedeljo ji prinesó iz Loke štruco. Kolikokrat so jo pestovali, zibali, vozili v vozičku, ko je bila še majhna! Za Velikonoč so ji napravili novo obleko, da sta lahko šla molit v božji grob. Na veliko soboto so jo pa vzeli s seboj na Kamenitnik, gledat veličastno procesijo vstajenja.

Milka jim je tako rada za vse hvaležna! Ko zagleda pri peči ljubega starega očeta, dene brž eno roko zadej na hrbet, kot srnica poskoči na stoliček, od tam pa na klop in potegne očetu klobuk z glave. Začudeno pogledajo stari oče, kaj bo, pa takoj spoznajo, kaj namerava njih ljubljena. Tudi ona bi jih rada enkrat razveselila, iznenadila. Pa jim je prinesla šopek šmarnic, ki jih je sama natrgala. Sama! In to je nekaj vredno. Pa za starega očeta jih je natrgala! To je bilo nekaj vredno. In sama bo šopek zateknila za klobuk. Tudi to ni brez vrednosti!

O, stari Kržan in Kržanova Milka sta res prijatelja. Hvaležnost in ljubezen vežeta njiju prijateljstvo. Ko bodo pa starega Kržana nesli enkrat k fari na pokopališče, pa tudi njegov grob ne bo brez cvetja. In Milka ne bo pozabila moliti za starega očeta. To cvetje ga bo pa še na onem svetu razveseljevalo. In Milki čast delalo na tem.

Šopek bo zateknila.

G. Ardina :

Murin.

Bilo je lepega poletnega dne, Zlatorumeno solnce je razpošiljalo svoje žarke naokoli. Nebo je bilo sinje barve. Črni murni, cvrketajoči pred oglájenimi luknjicami, brenčavi čmrlji, pridne čebelice in lepotično pisani metulji — vse je romalo od cveta do cveta kakor zlate mladostne sanje. O, kako lepo je poletje! Vse se giblje in ziblje, vse skače, smuče in cvrči, da je kaj.

Tudi osiveli starček se pride gret na klop. Ljudje se izprehajajo. Nekateri krenejo na cesto, ki se vije kakor srebrna nit mimo poslopij, dalje v dolino in log. Tam se križa z njo nasprotna cesta, ki drži v temni gozd, poln mogočnih hrastov, sključenih borovcev in tankih zelenih jelk-košatic, ki rasto ob robu. Nekoliko bolj na strani, kjer se razprostirajo travniki, kjer cvetó bele marjetice, rdeči petelinčki, šentjanževa roža — tamkaj pa žubori in šumi biserni studenec in žene svoje valčke proti jugu na konec gozda.

Tam zapazimo tri otroke. Prva je sedemletna Tončika, ki ima v roki škatljico. Zraven nje pa sedi petletna Micika, ki ima v naročju bele marjetice, v eni roki pa drži še glavico marjetice in trga lističe z nje ter šepeta: »Nebesa, vice, pekel.« Ah, kako se vzradosti, ko utrga zadnji listek: »Nebesa!« Poleg Tončike pa sedi šestletni deček, bratec Tončkin, Stanislav. Ta pa drži na roki božjega volka in ga prosi: »Božji volek, pokaži mi domek!« ... In volek zleti — ne na tla, ne po strani, ampak kvišku — naravnost proti zlatim nebesom. Tedaj se pa prikaže v

luknjici nekaj črnega — murin! Hitro seže Tončika v škatlo po palčico, pa dene prst na usta, v znamenje, naj bosta onadva tiho, da ne splašita murna — pa prime s palčico murna. A ta je hitrejši, — pa se zmuzne nazaj v luknjico. To pa ne ustraši Tončike; brž začne spet drezati v luknjico. Murin pa jezen skoči vun in Tončiki ravno na roko. Tončika pa brž v jok! Tedaj pa pridejo ravno oče mimo, primejo murna v roko in ga denejo v škatlo. Vsi otroci so veseli, da se jim je posrečil lov. Tončika pa pravi, da bo murna redila vse poletje. A doma ji ne bo cvrčal. Ljubše mu je v črni luknji ko v lepi škatli.

Ernest Šušteršič:

Srečni državljani.

Yneki mali deželi so ulovili ljudje Srečo in je niso hoteli izpustiti.

O tem je slišal tudi neki radovednež, ki je hotel izvedeti, kakšna je Sreča. Šel je zato čez devet vodâ, čez devet gorâ. Srečno je priromal v tisto deželo, kjer je bila Sreča nastanjena.

Državljani so tujca prijazno sprejeli, ga pogostili, mu razkazali vse kraljestvo in ga peljali naposled h kralju. Celo kralj je bil z njim zelo vljuden.

»Kaj želiš, o tujec?« ga je vprašal.

»Videl bi rad Srečo,« je rekel. »Ukaži ji, o kralj, da pride semkaj.«

»Kaj je nisi videl?« se je začudil kralj. »Hodila je po polju in po travnikih, po gorah in po dolinah, po mestih in po vaseh. Mudi se pri moji mladi vojski in prepeva s pastirji.«

»Res je, kralj, da sem bil povsod,« pravi tujec, »in da sem videl blagostanje, kamorkoli je stopila moja noga, toda Sreče same nisem videl. Tudi njo bi rad videl, da zamorem povedati doma svojim rojakom, kakšna je Sreča.«

Kralj sočutno pogleda tujca, vzdihne ter se zamisli. Čez nekaj trenutkov reče: »Oj minister Modrec, razloži temu možu, kakšna je Sreča.«

Modrec pristopi k tujcu in mu reče: »Take Sreče, kakor si jo misliš ti, ni nikjer na svetu. Srečo si ustvarimo mi sami, če vršimo vsi svojo dolžnost. Videl si v naši deželi učence, kako pridno zahajajo v šole; gledal si kmeta in delavca, kako neumorno delata. Ali si kje srečal pijanca? Ali kje nevoščljivca? Ali kje opravlјivca? — Veselo prepevajo vojaki-prostovoljci na naših mejah junaške pesmi.«

Sedaj se tujec zamisli in spozna Srečo. Veselo hiti domov k bratom in jim pové, kako se ujame sreča. In glej, tudi oni so jo ujeli: živi še vedno ondi, prepeva z njimi in ni je volja, da zapusti tisto zlato deželo.

Izlet katoliške šolske mladine v Ljubljano.

29. junija, na dan sv. Petra in Pavla, prirede dečki in deklice iz ljubljanske okolice izlet v Ljubljano. Natančnejši spored se naznani potom okrožnic. Telovadci in telovadkinje, pripravite se na ta izlet!

Janko Grampovčan,
t. č. načelnik.

Tomaž Tavčar,
t. č. predsednik.]]

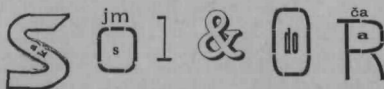
Uganka.

Iz stavka »**Mana gleda**« napravite žensko krstno ime! Kako se glasi?

Rešitev in imena rešilcev v eni prihodnjih števil.

J. E. B.

Rebus.

Rešitev in imena rešilcev v eni prihodnjih števil.

Rešitev posetnice v 1.—2. šte. »Angelčka«:

Spominčica.

Rešitev rebusa v 1.—2. šte. »Angelčka«:

Vprašajmo se večkrat, kje je naša prava domovina.

Rešitev besedne uganke v 3.—4. šte. »Angelčka«.

Velikanoč.

Rešitev rebusa v 3.—4. šte. »Angelčka«:

Petje je prijetna zabava.

Posetnico in rebus v 1.—2. številu. »Angelčka« so prav rešili: Benedičič Milica, Pavlovčič Nežka, Dim Hema, Verdir Stanka, Javornik Krista in Pavla, Pisansky Pavlina, Žitnik Francka, Habjan Helena, Rus Cirila, Pavlin Danica, Drašler Mili, Križan Mici, Lavrinšek Kristina, Knez Ana, Ljudmila Hribar, Štravs Vida, Vehovec Cirila, Drčar Milka, Uhan Ivana, Popovič Dragica, Drašler Tina, Pogačnik Marica, Hace K., Požek Marija in Danica, Kulovic Marija, Lavrin Katka, Šobar Marija, Furlan Ana, Burgar Cilka, Kalčič L., Premru Mira, Pintar Cecilija, gojenke v Šmihelu pri Novem mestu; Krušič Danijela, Radej Marta, Zupanek Ida, Pograjc Marica v Celju; Pilko Ivanka v Celju; Malčika Stopar v Sevnici; Marija Mervar in Ida Kerševan v Šmihelu pri Novem mestu; Fr. Skuhala v Veržej; Klovar Zofija v Celju; Karolina Rebernak v Celju; Grilanc Marija, Cencelj Alojzija, Nada Stermecki, Mirnik Alojzija, Čatar Rozalija, Gorjanec Ter., Dobovičnik Ana, Vida Jagodič v Celju; Rojec Alojzij, Rojec Franc, Dertal Albert, Golob Karol, Koren Anton, Sparhakl Hinko, orlovski naraščaj v Celju; Veber Maks in Boris Jagodič v Celju; Ignacij Lenček, Frohlich Hubert, Vladko Regally v Ljubljani; Julka in Karolina Češarek v Nemški vasi pri Ribnici; Svetko in Dušan Marn v Ljubljani; Anica Mecilošek v Zagorju ob S.; Tončka Valant, Riči Rižner, Perc Ivanka, Fani Ojsteršek in Milka Lamper v Sevnici; Metka Stele v Kamniku; Selevšek Jožef pri Sv. Katarini nad Trb.; Radko Sem v Ljubnem; Jak. Ogrizek na Št. Urški gori; Ivanka Eržen, Kristinca Štefe, Cilka Zupan v Škofji Loki; Filomena Aleksič v Mariboru; Frančiška Škrubi v Toplicah pri Zag.; Vida Vivod, Ivanka Markl, Grejan Hilda v Sevnici ob S.; Josip Konič v Mariboru; Vida Jenčič v Mariboru; Bernik Francka, Jenko Ivanka, Karmelj Francka v Škofji Loki; Stanko Kos na Viču; Marjan Regally v Ljubljani; Fr. Bohanec v Mariboru; Bischof Rud., Štrukelj Franc, Pezdir Edvard na Viču; Bischof Mimica in Hedica v Ljubljani; Karlo Osterman, Milena in Drago Kunc v Novem mestu; Marica Vajda v Ptuju; Pavel Göstl, Minka Brenk v Ljubljani; Emica Požun v Sevnici; Justina Kokalj v Trbovljah; Marjetica Bevec, Pavlica Kapš, Olga Zupančič, Anica Janc, Poldka Kralj, Marica Klinc in Pepica Jakše v Šmihelu pri Novem mestu; Magda Turk v Trbovljah; Marica Jeraša, Št. Lenart pri Škofji Loki; Marta Kladnikova na Vranskem; Radko Sem v Št. Vidu nad Ljublj.; Kavčič Andrej, Franc Popit, Česnik Vinko, Kovač Avguštin, Pečan Alojzij, Skopec Viktor, Japelj Ivan, Demšar Vladimir, Velkavrh Leopold, učenci na Viču; Milan Tominc v Kranju; Milena Blaganje in Vilma Hribar v Šmihelu pri Novem mestu; Zofka Obradovič, Podboršt; Marija Florijančič, Lukovek; Ana Zupančič, Jezero; Josipina Zupančič, Meglenik; Frančiška Retelj, Lukovek; Julka Uhan, Porboršt; Udovič Justina, Češnjevsek; Frančiška Slavič in Julijana Hrastac, Dolnja Nemška vas; Vidmar Angel, Legedič Ciril, Rems Nikolaj, Pavlič Avg., Peterka Fr., Golob Martin, Urh Jos., Bonež Jos., Šarc Polde, Štefala Jos., Pirc Janez, Jeločnik Hub., Zorc Viktor,

Batič Lojze v Kamniku; Arko Marija, Nikolič Silva, rajdiga Nada, Perovšek Štefka, Žagar Ter., Pirc Pepe v Sodražici; Zlatar Vili in Peter, Zagornik Jos., Poplaz Ter., Uršnik Matilda na Muti; Babnik Malči v Sv. Šiški; Pavla Kozamernikova v Šiški; Franca Suštar, Franca Smole, Ivanka Hladnik, Mici Žitko v Kamniku p. Pres.; Proselc Valerija v Celju; Simonek Mar. v Celju; Dragica Vajevce, Vilma Korsika, Mici Žagar, Zofi Kerin, Tončka Pogačnik v Šmihelu pri N. m.; Jakob Langerholz in Ivanka Potočnik v št. Lenartu pri Škofji Loki; Eliz. Jakše, Mirnik Antonija in Škrabar Marg. v Celju; Milka Živic, Zofija Leskovšek, Marija Peric na Vrtači v Ljublj.; Milko Dobravec v Radvljici; Pangrc Gvidon, Miklavčič Ferd., Kadunec Anica, Pangrc Milica, Belič Mici, Bizovičar Angelica in Anica Červ v Sp. Šiški; Cerinšek Jožefa v Krčevinah pri Mariboru; Krušič Aleksandra v Celju; Jakhel Adolf v Dev. Mar. v Polju; Gabriela Završan, Belak Kandida in Hrevatin Ljudmila v Celju; Pepica Končan v Rožni dolini; Igor Zupan, Miroslov Kramer v Ljubljani; Jezernik Amalija v Celju; Slaker Marija, Škofca Angela, Strmečki Marija, Žišt Ana v Celju; Gospodarič Ana, Radelj Olga, Zupanič Ter. v Dol. Nemški vasi; Vidmar Angelica, Jezero; Kunstek Ter., Dol. Dobrava; Jecel Marija v Celju; Gizelka Glavan, Marija Smole, Vrščaj Olga v Trebnjem; Sodnik Fr., Jenko Jol., Ovčjak Mar., Rozman Francka in Ivanka, Zevnik Manca, Skodlar Marija, Bizjak Manca, Draksler Micka, Vidic Francka, Suhadolnik Julija, Zlate Julka, Jenko Jožefa v Mavčicah; Zevnik Olga, Denžič Angela, Preskar Matilda v Pišecah; Vrstovšek Lojzika in Zidarič Rezika v Globokem; Miklavčič Sibila, Mežnaršič Marija in Albina, Marija Adamič v Novem mestu; Manfredo Branko v Ljubljani; Oblak Stanko, Kos Vinko, Bajuk Marijan, Boškin Jožef, Modic Mirko, Tomšič Rafael, Faleskini Branko, Podbevšek Metod, Bon Jožef, Pfaff Viktor, Bizjak Franc, Mejak Karol, Šproc Maks, Ule Anton, Staniša Jožef, Sever Jožef, Valentinčič Anton, Skok Viljem, Zupan Franc, Zupanc Franc, Javornik Jožef, učenci ljudske deške šole v Novem mestu; Radelj Olga, Zupančič Terezija, Vrščaj Olga, Smole Marija, Glavan Gizelka, Vidmar Angelca, Kunstek Ter., Florjančič Marija, Obradovič Zofka, Zupančič Ana, Zupančič Jožefa, Retež Franciška, Julka Uhau, Udovič Justina, Gospodarič Ana, Hrastar Julka, Slavič Franciška; učenke ljud. šole v Dol. Nemški vasi p. Trebnjem; Ahčin Francka, Turk Olga, Makarovič Ida, Zupančič Ana, Zorko Angela, Lapanja Marica, Mozetič Zofija, Sedlar Amalija, Šepic Zinka, Pauc Julijana, Pugelj Danica, Pirc Neža, Kralj Vida, Knafelc Marija, Ferlič Tončka, Kos Zofka, Cuznar Marija, Sitar Emilija, Kerševan Ida, Tinta Marija, Koščak Julka, Jakše Anica, Sušnik Angelca, Kos Lojzika, Agnitsch Iva, Metlika Danica, Kovačič Albina, Burja Viktorija, Mehle Marija, Češnovar Kristina, Vidmar Ljudmila, Turk Mihelca, Štefka Bon, Belle Marijana, učenke v Šmihelu p. Nov. mestu; Anton Lavrin, Jožef Štefan, Anton Stezinar, Ivana Malnarič, Ivana Ogulin, Neža Pašič, Marija Štukelj, učenci in

učenke v Semiču; Alojzij Stariha, Alojzij Golobič, Zofija Cestnik, učenci in učenke v Štrekljencu; Cerar Avgustin, Regoršek Franc, Levec Janez, Levec Franc, Anton Koštomaj, Rezar Franc, Rezar Karl, Koren Janez, Ropan Adolf, Pilihi Janez, Kožel Janez, Koštomaj Franc, Mahen Pavla, Mahen Jožefa, Kojnik Pavla, Kožel Angela, Kožel Marija, Mastnak Marija, Mahen Marija, Vovk Katarina, Gorjup Marija, Kolar Ljudmila, Koštomaj Marija, Krajnc Jožefa, Prekoršek Jožefa, Mastnak Ana, Škrubej Marija, Mahen Marija, Ljubečna pri Celju; Aida Iglič, uč. 2. razr. dekliške vadnice v Ljubljani; Pavla Hameršak, Ivica Jontez, Angela Wiederwohl, Jelica Tratnik, Evgenija in Marija Kladnik, Zofija Podvornik, Ivica Petrlin, Alma Gspan, Irena Burja, Marta Spreitzer, štefanija Carl, Rozika Vogeltnik, Zdenka Adamič, uč. 3. razr. dekliške vadnice v Ljubljani; Ivica Tejkal, D. Knaflič, uč. 4. razr. dekliške vadnice v Ljubljani; Josipina Urbič, Marija Podbršček, Mimi Bischof, uč. 5. b razr. 1. mest. dekliške šole v Ljubljani; Matilka Gostenčnik, Hilda Urih, Nežika Dolnik, Mravljak Anton, Ferk Franc, Kotta Albin.

Nadaljevanje rešilcev v prihodnjih številkah.

O p o m b a: Prekasno došle rešitve se niso mogle več upoštevati. Odslej se sprejemajo rešitve samo tekom 14 dni po izidu lista.

Čitajte!

Naročniki! Zvišati bomo morali naročnino. V začetku leta smo nastavili tako nizko ceno, ker smo upali, da bodo cene polagoma padale, ali da se vsaj ne bodo več dvigale. Cene v tiskarni pa so nenadoma zopet silno poskočile, in list moramo ustaviti, ako nas naročniki dobrohotno ne podpro. In v svoje naročnike zaupamo. Saj bi bila res velika škoda, ako bi „Vrtec“ v svojem 50. letu moral prenehati in bi „Angelček“ ne prihajal več med svoje ljube naročnike; tem večja bi bila škoda, ker vsled draginje tako manjka dobrih mladinskih knjig.

Naročnina za vse leto znaša: za „Vrtec“ z „Angelčkom“ 18 K, za „Angelček“ sam 6 K (za „Vrtec“ sam 12 K). Tiste, ki ste za letos naročnino že plačali, prosimo, da nam določite za „Vrtec“ z „Angelčkom“ še 8 K, za „Angelček“ sam še 3 K (za „Vrtec“ sam 5 K). Pošljete lahko po priloženi položnici, ali pa izročite denar gospodični, oziroma gospodu, kateremu ste v začetku leta dali naročnino. Če morete kaj več utrpeti, s hvaležnostjo sprejmemo. Čim več naročnine bomo dobili, tem več vam bomo poslali. Ako bi nam pa od vaših doneskov celo kaj ostalo, bi šlo za prepotrebne dijakke.

»Angelček« stane 6 kron na leto. Izdaja društvo »Pripraviški dom«.
Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomažič. — Za upravnštvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.